

XIII JORNADA MUNDIAL DE LA JOVENTUT DIUMENGE DE RAMS DE 1998

"L'Esperit Sant us ho farà entendre tot" (cf. Jn 14,26)

Benvolguts joves amics,

1. "Dono gràcies al meu Déu cada vegada que us recordo. Sempre que prego, demano ple de goig per tots vosaltres, ja que heu contribuït a la causa de l'evangeli des del primer dia fins avui. Estic segur d'una cosa: Déu, que ha començat en vosaltres una obra tan excel·lent, l'anirà duent a terme fins al dia que vingui Jesucrist" (Fl 1,3-6).

Us saludo amb les paraules de l'apòstol Pau, "perquè us porto dintre el cor" (Fl 1,7). Sí; com us vaig assegurar en la inoblidable Jornada Mundial de la Joventut celebrada a París recentment, el Papa pensa en vosaltres i us estima molt, us té al seu pensament cada dia amb gran afecte i us acompanya amb la seva oració, es fia i compta amb vosaltres, amb el vostre compromís cristià i amb la vostra col·laboració en la causa de l'Evangeli.

2. Com sabeu, el segon any de la fase preparatòria per al Gran Jubileu comença amb el primer diumenge d'Advent, i "es dedicarà de manera particular a l'Esperit Sant i a la seva presència santificadora dins la comunitat dels deixebles de Crist" (*Tertio Millennio Adveniente*, 44). Amb vista a la celebració de la pròxima Jornada Mundial de la Joventut, us invito a contemplar, en comunió amb tota l'Església, l'Esperit del Senyor, que renova la faç de la terra (cf. Sl 104,30).

En efecte, "l'Església no es pot preparar per a la celebració del seu bimil·lenari "de cap altra manera, si no és per l'Esperit Sant. El que en la plenitud dels temps es va realitzar per obra de l'Esperit Sant, tan sols per obra seva pot ara sorgir de la memòria de l'Església". L'Esperit, de fet, actualitza en l'Església de tots els temps i de tots els indrets l'única Revelació que Crist va portar als homes, fent-la viva i eficaç en l'ànim de cadascú" (*Tertio Millennio Adveniente*, 44).

Per a la pròxima Jornada Mundial considero oportú proposar a la vostra reflexió i a la vostra oració aquestes paraules de Jesús: "L'Esperit Sant us ho farà entendre tot" (cf. Jn 14,26). El nostre temps està desorientat i confús; a vegades fins sembla que no coneix la frontera entre el bé i el mal; aparentment rebutja Déu, perquè el desconeix o perquè no el vol conèixer.

En aquesta situació, és important que ens adrecem idealment al cenacle per reviuire el misteri de la Pentecosta (cf. Ac 2,1-11) i per permetre que l'Esperit de Déu ens ho ensenyi tot, disposant-nos amb una actitud de docilitat i humilitat a escoltar-lo, per tal d'aprendre la "saviesa del cor" (Sl 90,12) que sosté i alimenta la nostra vida.

Creure és veure les coses com les veu Déu, participar de la visió que Déu té del món i de l'home, d'acord amb les paraules del Salm:

"Veiem la llum en la teva llum" (Sl 36,10). Aquesta "llum de la fe" en nosaltres és un raig de la llum de l'Esperit Sant. En la seqüència de la Pentecosta, resem així: "Oh llum venturosa, penetra fins al fons del cor dels teus fidels".

Jesús va voler subratllar fortament el caràcter misteriós de l'Esperit Sant: "El vent bufa allà on vol; en sents la remor, però no saps d'on ve ni on va. Així mateix passa amb el qui neix de l'Esperit" (Jn 3,8). Així, doncs, cal renunciar a entendre? Jesús pensava el contrari, ja que assegura que l'Esperit Sant mateix és capaç de guiar-nos "fins a la veritat sencera" (Jn 16,13).

3. Una llum extraordinària sobre la Tercera Persona de la Santíssima Trinitat il·lumina els qui volen meditar en l'Església i amb l'Església el misteri de Pasqua i de la Pentecosta.

Jesús va ser entronitzat, per obra de l'Esperit Sant, com a "Fill poderós de Déu en virtut de la seva resurrecció d'entre els morts" (Rm 1,4).

Després de la resurrecció, la presència del Mestre inflama el cor dels deixebles. "No és veritat que el nostre cor s'abusava dins nostre?" (Lc 24,32), diuen els pelegrins que feien el camí d'Emaús. La seva paraula els il·lumina: mai no havien dit amb tanta força i plenitud: "Senyor meu i Déu meu!" (Jn 20,28). Els guareix del dubte, de la tristesa, del descoratjament, del temor, del pecat; els dona una nova fraternitat; una comunió sorprenent amb el Senyor i amb els seus germans substitueix l'aïllament i la solitud: "Vés a trobar els meus germans" (Jn 20,17).

Durant la seva vida pública, les paraules i els gestos de Jesús no havien pogut arribar sinó a uns pocs milers de persones, en un espai i un lloc definits. Ara aquestes paraules i aquests gestos no coneixen límits d'espai o de cultura. "Això és el meu cos, entregat per vosaltres. Aquesta és la meua sang, vessada per vosaltres" (cf. Lc 22,19-20): només cal que els apòstols ho facin "en commemoració seva", segons la seva petició explícita, perquè Ell estigui realment present en l'Eucaristia, amb el seu cos i la seva sang, en qualsevol part del món. És suficient que repeteixin el gest del perdó i de la curació, perquè Ell perdoni: "A qui perdoneu els pecats, li quedaran perdonats" (Jn 20, 23).

Quan estava amb els seus, Jesús tenia pressa; el temps el preocupava: "El meu temps encara no ha arribat" (Jn 7,6); "Per poc temps encara la llum és entre vosaltres" (Jn 12,35). Després de la resurrecció, la seva relació amb el temps ja no és la mateixa; la seva presència continua: "Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món" (Mt 28,20).

Aquesta transformació en profunditat, extensió i durada, de la presència del Senyor i Salvador nostre és obra de l'Esperit Sant.

4. I, quan Crist ressuscitat es fa present en la vida de les persones i els dona el seu Esperit (cf.

Jn 20, 22), canvien completament, tot i que continuen essent o, més encara, arriben a ser plenament elles mateixes. L'exemple de sant Pau és particularment significatiu: la llum que el va enlluernar en el camí de Damasc va fer d'ell un home més lliure del que havia estat; lliure amb la llibertat veritable, la del Ressuscitat, davant del qual havia caigut per terra (cf. Ac 9,1-30). L'experiència que va viure li va permetre escriure als cristians de Roma: "Lliures de l'esclavatge del pecat i esdevinguts esclaus al servei de Déu, doneu el fruit d'una vida santa, que us portarà a la vida eterna" (Rm 6,22).

El que Jesús va començar a fer amb els seus en tres anys de vida en comú és portat a la plenitud pel do de l'Esperit Sant. Abans la fe dels apòstols era imperfecta i vacil·lant, però després és ferma i fecunda: fa caminar els paralítics (cf. Ac 3,1-10), fa fugir els esperits immunds (cf. Ac 5,16). Els qui, en altre temps, tremolaven de por al poble i a les autoritats, s'enfronten a les multituds reunides al temple i desafien el Sanedrí (cf. Ac 4,1-14). Pere, que per por a les acusacions d'una dona havia negat Crist tres vegades (cf. Mc 14,66-72), ara es comporta com la "roca" que Jesús volia (cf. Mt 16,18). I també els altres, que fins llavors s'havien dedicat a discussions motivades per l'ambició (cf. Mc 9,33), ara són capaços de ser "un sol cor i una sola ànima" i de posar-ho tot en comú (cf. Ac 4,32). Els mateixos que, tan imperfectament i amb tanta dificultat, havien après de Jesús a resar, a estimar i a anar a la missió, ara resen de veritat, estimen de veritat i són veritables missioners, veritables apòstols. Aquesta és l'obra que l'Esperit de Jesús realitza en els seus apòstols.

5. El que va succeir aleshores continua produint-se en la comunitat cristiana d'avui. Gràcies a l'acció d'Aquell que és, en el cor de l'Església, la "memòria viva" de Crist (cf. Jn 14,26), el misteri pasqual de Jesús ens arriba i ens transforma. L'Esperit Sant és qui, a través dels signes visibles, audibles i tangibles dels sacraments, ens permet veure, escoltar i tocar la humanitat glorificada del Ressuscitat.

El misteri de la Pentecosta, com a do de l'Esperit a cadascú de nosaltres, s'actualitza de forma privilegiada amb la Confirmació, que és el sacrament del creixement cristià i de la maduresa espiritual. En ella, cada fidel rep un aprofundiment de la gràcia baptismal i és integrat plenament en la comunitat messiànica i apostòlica, mentre és "confirmat" en la familiaritat amb el Pare i amb Crist, que el vol testimoni i protagonista de l'obra de la salvació.

L'Esperit Sant dóna al cristià –la vida del qual altrament correria el risc de quedar subjecta únicament a l'esforç, a la regla i fins i tot al conformisme exterior– la docilitat, la llibertat i la fidelitat. En efecte, és "esperit de saviesa i d'enteniment, esperit de consell i de fortalesa, esperit de coneixement i de reverència pel Senyor" (Is 11,2). Sense ell, com es podria comprendre que el jou de Crist és suau i la seva càrrega lleugera? (cf. Mt 11,30).

L'Esperit Sant infon audàcia; impulsa a contemplar la glòria de Déu en l'existència i en el

treball de cada dia. Estimula a fer l'experiència del misteri de Crist en la litúrgia, a fer que la Paraula ressoni en tota la vida, amb la seguretat que sempre tindrà alguna cosa nova per dir; ajuda a comprometre's de per vida, malgrat la por al fracàs, a afrontar els perills i superar les barreres que separen les cultures per anunciar la bona nova, a treballar incansablement per la renovació contínua de l'Església, sense constituir-se en jutges dels germans.

6. Sant Pau, quan escriu als cristians de Corint, insisteix en la unitat fonamental de l'Església de Déu, comparable a la unitat orgànica del cos humà en la diversitat dels seus membres.

Benvolguts joves, una valuosa experiència de la unitat de l'Església, en la riquesa de la seva diversitat, la viviu sempre que us reuniu entre vosaltres, especialment per a la celebració eucarística. És l'Esperit el qui porta els homes a comprendre's i a acollir-se reciprocament, a reconèixer-se fills de Déu i germans en camí cap a la mateixa meta, la vida eterna, a parlar la mateixa llengua, per sobre de les diferències culturals i racials.

Participant activament i amb generositat en la vida de les parròquies, dels moviments i de les associacions, experimentareu la manera com els carismes de l'Esperit us ajuden a trobar-vos amb Crist, a aprofundir la familiaritat amb ell, a realitzar i degustar la comunió eclesial.

Parlar de la unitat porta a evocar amb dolor la situació actual de separació entre els cristians. Precisament per això, l'ecumenisme constitueix una de les tasques prioritàries i més urgents de la comunitat cristiana: "En aquesta última etapa del mil·lenni, l'Església s'ha de dirigir amb una súplica més sentida a l'Esperit Sant, implorant-li la gràcia de la unitat dels cristians. [...] Tanmateix, tots som conscients que la consecució d'aquesta fita no pot ser només fruit dels esforços humans, encara que aquests són indispensables. La unitat, en definitiva, és un do de l'Esperit Sant. [...] L'aproximació del final del segle mil·lenni anima a tots a un examen de consciència i a oportunes iniciatives ecumèniques" (*Tertio Millennio Adveniente*, 34). També a vosaltres, estimats joves, encomano aquesta preocupació i aquesta esperança, com a compromís i com a tasca.

L'Esperit Sant és també qui estimula la missió evangelitzadora de l'Església. Abans de l'Ascensió, Jesús havia dit als apòstols: "Quan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot Judea, a Samaria i fins a l'extrem de la terra" (Ac 1,8). Des de llavors, sota l'impuls de l'Esperit, els deixebles de Jesús continuen estant presents pels camins del món per anunciar a tots els homes la paraula que salva. Entre èxits i fracassos, entre grandesa i misèria, amb el poder de l'Esperit que actua en la feblesa humana, l'Església descobreix tota l'amplitud i la responsabilitat de la seva missió universal.

Per poder-la complir, apel·la també a vosaltres, a la vostra generositat i a la vostra docilitat a l'Esperit de Déu.

7. El do de l'Esperit fa actual i possible per a tots l'antic mandat de Déu al seu poble: "Sigueu sants, perquè jo, el Senyor, el vostre Déu, sóc sant" (Lv 19,2). Arribar a ser sants sembla una fita àrdua, reservada a persones totalment excepcionals, o destinada a qui vulgui restar aliè a la vida i a la cultura del seu temps. Tanmateix, arribar a ser sants és un do i una tasca arrelats en el Baptisme i en la Confirmació, encomanats a tots en l'Església, en tots els temps. És un do i una tasca dels laics, dels religiosos i dels ministres sagrats, en l'àmbit privat i en el públic, en la vida de cadascú de nosaltres i en la de les famílies i les comunitats.

Però, dintre d'aquesta vocació comuna, que crida a tots no a acomodar-se al món sinó a la voluntat de Déu (cf. Rm 12,2), són diversos els estats de vida i moltes les vocacions i les missions.

El do de l'Esperit està a la base de la vocació de cadascú de vosaltres. És a l'arrel dels ministeris consagrats del bisbe, del prevere i del diaca, que estan al servei de la vida eclesial. També és ell qui forma i modela l'ànima dels qui són cridats a una vida d'especial consagració, configurant-los a Crist cast, pobre i obedient. El mateix Esperit que pel sagrament del Matrimoni embolcalla i consagra la unió dels esposos, infon força i sosté la missió dels pares, cridats a fer de la família la realització primera i fonamental de l'Església. Finalment, amb el do de l'Esperit s'alimenten tots els altres serveis –l'educació cristiana i la catequesi, l'assistència als malalts i als pobres, la promoció humana i l'exercici de la caritat– orientats a l'edificació i l'animació de la comunitat. En efecte, "a cadascú li és atorgada la manifestació de l'Esperit per a un profit comú" (1Co 12,7).

8. Així doncs, és un deure irrenunciable de cadascú buscar i reconèixer, dia rere dia, el camí pel qual el Senyor li surt personalment a l'encontre. Benvolguts amics, plantegeu-vos seriosament la pregunta sobre la vostra vocació, i estigueu disposats a respondre al Senyor que us crida a ocupar el lloc que té preparat per vosaltres des de sempre.

L'experiència ensenya que, en aquesta obra de discerniment, ajuda molt un director espiritual: elegiu una persona competent i recomanada per l'Església, que us escolti i acompanyi al llarg del camí de la vida, que estigui al vostre costat tant en les opcions difícils com en els moments d'alegria. El director espiritual us ajudarà a discernir les inspiracions de l'Esperit Sant i a progressar per un camí de llibertat: una llibertat que s'ha de conquerir per mitjà d'una lluita espiritual (cf. Ef 6,13-17), i que s'ha de viure amb constància i perseverança.

L'educació en la vida cristiana no es limita a afavorir el desenvolupament espiritual de la persona, encara que la iniciació en una vida d'oració sòlida i regular continua essent el principi i el fonament de l'edifici. La familiaritat amb el Senyor, quan és autèntica, porta necessàriament a pensar, a elegir i a actuar com Crist va pensar, elegir i actuar, posant-vos a la seva disposició per prosseguir l'obra salvífica.

Una "vida espiritual", que posa en contacte amb l'amor de Déu i reproduïx en el cristià la imatge de Jesús, pot guarir una malaltia del nostre segle, superdesenvolupat en la racionalitat tècnica i subdesenvolupat en l'atenció a l'home, a les seves expectatives i al seu misteri. Urgeix reconstituir un univers interior, inspirat i sostingut per l'Esperit, alimentat d'oració i orientat a l'acció, de manera que sigui prou fort per resistir les múltiples situacions en que convé conservar la fidelitat a un projecte, en comptes de seguir o acomodar-se a la mentalitat corrent.

9. Maria, a diferència dels deixebles, no va esperar la Resurrecció per viure, resar i actuar en la plenitud de l'Esperit. El Magnificat expressa tota l'oració, tot el zel missioner, tota l'alegria de l'Església de Pasqua i de Pentecosta (cf. Lc 1,46-55).

Quan, arribant fins a l'extrem la lògica del seu amor, Déu va elevar a la glòria del cel a Maria en cos i ànima, es va realitzar l'últim misteri: ella, que Jesús crucificat havia donat com a mare al deixeble que estimava (cf. Jn 19,26-27), viu ja la seva presència materna en el cor de l'Església, al costat de cada un dels deixebles del seu Fill, i participa d'una manera única en l'eterna intercessió de Crist per la salvació del món.

[A ella, Esposa de l'Esperit, encomano la preparació i la celebració de la XIII Jornada Mundial de la Joventut, que viureu aquest any en les vostres esglésies particulars, entorn dels vostres pastors.](#)

A ella, Mare de l'Església, juntament amb vosaltres, m'adreço amb les paraules de sant Ildefons de Toledo:

"Et suplico encaridament, oh Verge Santa, que jo rebi Jesús per aquell Esperit per obra del qual tu vas engendrar Jesús. Que la meva ànima rebi Jesús per aquell Esperit, per obra del qual la teva carn va concebre Jesús. Que jo estimi Jesús en aquell mateix Esperit, en què tu l'adores com a Senyor i el contemples com a Fill".

(De virginitate perpetua sanctae Mariae, XII: PL 96, 106).

Us beneixo a tots de cor.

El Vaticà, 30 de novembre de 1997, Primer Diumenge d'Advent

PUNTS DE REFLEXIÓ

- Reflexiona sobre la frase següent: "Creure és veure les coses tal com les veu Déu."
- Ens recorda el Papa que "els mateixos que amb tanta dificultat havien après de Jesús a resar, a estimar i a anar a la missió, després esdevingueren veritables missioners". Valores prou l'obra que l'Esperit de Jesús pot realitzar en la teva persona?
- La participació activa i generosa en la vida parroquial, dels moviments i les associacions ajuda a trobar Crist i a degustar la comunió eclesial. Ets conscient del teu paper en la comunitat cristiana a la qual pertanys? Procures sempre promoure la unitat entre els diversos carismes de la teva parròquia?
- Ets prou dòcil i generós a l'acció de l'Esperit?
- El Papa ens recorda que "és un deure irrenunciable de cadascú buscar i reconèixer, dia rere dia, el camí pel qual el Senyor li surt personalment a l'encontre". T'has plantejat seriosament la teva vocació dins l'Església?
- Procures mantenir una vida interior ferma, fonamentada en l'oració i nodrida amb la força de l'Esperit?